

d ů v o d ů:

Pokud jest po rozumu §u 16 nesp. řiz. uplatňována zmatečnost v tom směru, že nová úprava výživného měla se státi pořadem práva, již rekursní soud správně poukázal k tomu, že původní rozsudek ze dne 28. června 1918 byl ve výroku o výši výživného změněn již usnesením poručenského soudu ze dne 23. září 1920. Jest ovšem správně, že změna výše výživného, jež pro nemanželské dítě bylo právoplatně stanoveno rozsudkem, nemá se státi v řízení nesporném dle §u 16 první dílčí novely k obč. zák., kterouž zásadu vyslovil Nejvyšší soud plenárním usnesením ze dne 4. října 1921 čís. pres. 1027/21 (čísl. 1224 sbírka Dra Vážného). Ale ono pozměňující usnesení vešlo již v moc práva a dle §u 42 j. n. nepřísluší dovolacímu soudu právo, by u příležitosti stížnosti do j i n é h o, pozdějšího usnesení pozměnil z uvedeného důvodu ono dřívější již právoplatné usnesení. V důsledku toho jest původní rozsudek v otázce úpravy výživného právoplatně změněn a nahrazen oním usnesením ze dne 23. září 1920, pročež další nová úprava výživného nemá za předmět změnu onoho rozsudku, nýbrž změnu usnesení nesporného řízení. Ani podmínky §u 2 čís. 7 nesp. řiz., by totiž nová úprava v důvodů v tomto zákonném předpisu uvedených poukázána byla na pořad práva, nejsou v tomto případě splněny. Není tedy výtky nepřipustnosti nesporného řízení odůvodněna.

Čís. 3494.

Útraty, přisouzené po vydání nařízení ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n., zvítězivšímu žalobci ve sporu proti bance o zjištění neexistence pohledávky, nejsou příslušenstvím pohledávky dle čl. II. nařízení ze dne 22. prosince 1922, čís. 393 sb. z. a n. a lze je dobývatí exekucí.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, R I 94/24.)

Vymáhající věřitel podal dne 4. prosince 1919 na žalovanou spořitelnu žalobu o zjištění neplatnosti úpisu osmé rakouské válečné půjčky 3,000.000 K. Procesní soud prvě stolice rozsudkem ze dne 5. listopadu 1920 žalobě vyhověl a přiřkl žalobci 9.438 Kč 99 h útrat, odvolací soud rozsudek potvrdil a přiznal žalobci 42.036 Kč 60 h útrat. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání rozsudkem ze dne 16. října 1923 a přiznal žalobci 3576 Kč útrat. Exekuci ku vydobytí útrat 9438 Kč 99 h a 42.036 Kč 60 h soud prvě stolice povolil, rekursní soud zamítl exekuční návrh. D ů v o d y: Ustanovením §u 2 (3) vládního nařízení ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n. o mimořádných opatřeních k ochraně peněžních ústavů, byla státní správa zmocněna, zakázati plnění závazků se strany peněžních ústavů. Tento zákaz týká se podle §u 5 nařízení závazků, zahrnutých v §u 53, které vznikly před vydáním zákazu. Nařízením ze dne 22. prosince 1922 čís. 393 sb. z. a n., kterým byla platnost tohoto nařízení až do 31. prosince 1923 prodloužena, bylo ustanovení §u 5 rozšířeno v tom směru, že tomuto zákazu podléhají

také úroky a ostatní příslušenství z těchto pohledávek, vzniklé i po jeho vydání. Platnost tohoto rozšířeného zákazu byla konečně nařízením ze dne 6. prosince 1923, čís. 231 sb. z. a n. prodloužena až do 31. prosince 1924. Podle toho nelze pochybovati o tom, že po dobu tohoto zákazu nemůže býti ani žalováno na plnění pohledávky, vzniklé před vydáním zákazu, ani že nemůže býti povolena exekuce. Vymáhané útraty netvoří samostatné pohledávky, nýbrž jsou příslušenstvím nároku, jež žalobce dne 4. prosince 1919 pořadem práva uplatnil a s nímž zvítězil. Ježto tento žalobní nárok byl zde již před vydáním zákazu nařízením ze dne 19. prosince 1919, podléhá právě tak jako nároky na útraty, třebaš tyto byly přiznány později, tomuto zákazu a jest proto exekuce povolená prvním soudem k vydobytí útrat prvé a druhé stolice podle toho, co shora řečeno, nepřípustná. Po dobu přiročí nemohou býti pro tyto pohledávky z útrat získána zástavní práva na jmění peněžních ústavů, řečeným ustanovením chráněných, ke kterým patří i povinná spořitelna, ježto by to odporovalo nejen znění, nýbrž i tendenci ochranných opatření.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud posoudil věc nesprávně po právní stránce. Útraty tohoto sporu, jež mají býti vydobyté exekucí, jsou pohledávkami, vzniklými samostatně, ne však příslušenstvím pohledávky, vzniklé před vydáním zákazu. Rozsudky, tvořící exekuční titul byly vyneseny po 22. prosinci 1919, jde tudíž o pohledávky, vzniklé po vydání zákazu, na něž nevztahují se vládní nařízení ze dne 19. prosince 1919, čís. 660 sb. z. a n. §§ 2 čís. 3 a § 5, a ze dne 22. prosince 1922, čís. 393 sb. z. a n. čl. II. Rekursní soud vyložil mylně poslední větu tohoto čl. II. Sporem, v němž vznikl nárok na útraty, vymáhané touto exekucí, navrhl žalobce jen zjištění, že žalované straně nevznikla vůči němu pohledávka, jí tvrzená, popíral tudíž jsoucnost pohledávky, rozsudkem bylo právoplatně zjištěno, že žalobce tvrzeného závazku nepřevzal, čímž bylo vysloveno, že nepřisluší žalované straně pohledávka vůči žalobci, nejsou proto útraty tohoto sporu příslušenstvím pohledávky dle uvedeného čl. II., ježto pohledávky tu vůbec nebylo.

Čís. 3495.

Domáháno-li se rozvodu manželství od stolu a lože pro urážky a příkoří, jest na soudu, by zjistil, zda urážky a příkoří byly vyvolány druhým manželem, třebaš to nebylo namítáno.

Pro rozvrat manželství lze se domáhati rozvodu manželství od stolu a lože pouze za podmínek, za jakých zakládá důvod rozluky.

(Roz. ze dne 13. února 1924, Rv I 1415/23.)

Žaloba manžela, již domáhal se rozvodu manželství od stolu a lože pro urážky a příkoří se strany manželky a pro rozvrat manželství. byla